

Palkó Zsolt

A JÖVŐ ÚJRAFELFEDEZÉSE

[DOI 10.35402/kek.2021.2.12](https://doi.org/10.35402/kek.2021.2.12)

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Üdvözlöm önöket, Palkó Zsolt vagyok, jogász, marketing és kommunikációs szakember, egy ismeretterjesztéssel foglalkozó lap kiadója és ma egy gyakorlati szakember gondolatait szeretném megosztani Önökkel. Bár a múltamban van egy rövidebb akadémiai kutató és egyetemi oktató fejezet is, de a legtöbb időt mégis a gazdasági életben töltöttem. Ezért kérem, hogy nézzék el nekem, hogy a szuperkoherencia és a transzperszonális tudatosságának nem a mélyfilozófiai, sokkal inkább a pragmatikus, gyakorlati oldalát szeretném érinteni.

Három dologról beszélnék. Elsőként, hogy miért is adtam az előadásomnak azt a címet, hogy „A jövő újrafelfedezése”, másodsorban, hogy miért is kellene újra felfedeznünk a jövőnket, mind saját magunkkal, mind a közösségünkkel, mind a természettel való kapcsolatunkban, végül pedig arról, hogy miként is érvényesülhetne ez az újratervezés a meglátásom szerint a Budapest Klub életében.

Itt szeretném megköszönni a szervezőknek, hogy az általam kitalált gondolat lett a konferencia címe, ami első hallásra lehet, hogy egy kicsit furcsán hangzik, hiszen még a szomszédom is – aki hívő fogorvos – egy kicsit elcsodálkozott, amikor meghallotta és megkérdezte tőlem, hogy ugyan hogyan lehetne a jövőt újra felfedezni, amikor még felfedezni sem lehet, hiszen a jövőt csak a Teremtő ismeri?

Bevallom derekasan, ezen azért magam is elgondolkodtam, de nézzük meg, hogy végül miért is adtam mégis ezt a címet az előadásomnak?

Évekkel ezelőtt egy The Explorer nevű utazási és ismeretterjesztő magazint vezettem és szerencsésnek mondhatom magam, mert a munkám során, több, mint 50 országot sikerült bejárnom. Emlékszem, még vagy 12 évvel ezelőtt épp Mauritius szigetén voltam egy tanulmányúton, ültem a vízparton egy kis vendéglőben és este egy halovány lámpa fényénél Gazdag László „A teremtés titka” című könyvét olvastam, amit karácsonyra kaptam a szeretteimtől, és amire azt mondták, hogy egy trópusi szigeten való utazáskor biztosan nem lesz szükségem rá. Nagy alakú könyv volt, tényleg nem amolyan távoli utazásokra való könnyű kis olvasmány, amelynek

előszavát László Ervin professzor, ajánlóját pedig Hernádi Gyula írta. Gazdag tanár urat még a Pécsi Egyetemről ismertem, ahol magam is tanítottam, tudtam, hogy közgazdász, ebben a könyvében mégis valami egészen kitűnő érzékkel vezette be a laikus olvasót az elméleti fizika, az emberarcú kozmosz, a látható és a láthatatlan világok kapcsolatába. Csak olvastam a sorokat a tudomány és a mítosz találkozásáról és a szuperfluid vákuum létezéséről és közben fel-felnéztem a lassan hömpölygő óceán hullámaira és a Hold tiszta fényére. Emlékszem egy Leonardo da Vinci idézetre: „Csak olyan dolog repülhet a levegőben, legyen az madár, vagy ember al-kotta szerkezet, ami szép”. Aztán lassan belemerültem az axiómák és posztulátumok egészen másfajta tengerébe, csak múlt az idő és nem tudtam letenni a könyvet. Éreztem, hogy hozzám szól, az olyan emberekhez, akik kíváncsiak a világra, de nem tanultak természettudományt a főiskolán, vagy egyetemen. Aztán hazatérve első dolgom volt felkutatni László Ervin könyveit a könyvesboltokban, hogy tovább keressem a válaszokat azokra a kérdésekre, amelyeket sokan felteszünk magunknak, de amelyeket néha nem engedi megválaszolni a mindennapok sodró és felszínes lendülete. De kitartóan próbálkoztam és átrágtam magam László professzor vagy tucat könyvén. Élveztem az outsiders határozott, mégis határtalan örömét és kíváncsiságát, hogy beleláthatok olyan birodalmakba, amelyeket azelőtt kevéssé ismertem.

Aztán eljött az idő, hogy egyre többet láttam az utazásaim során pusztuló tengereket, kivágott erdőket és hatalmas szeméthalmokat, amiket sokszor igyekeztek elrejteni a szemem elől a vendéglátóim, de amit mégis felfedeztem, amikor el-elcsíptem egy kis szabadidőt, vagy amikor esténként kislisszoltam a szállodai szobámból, hogy fényképezőgéppemmel a nyakamban bemerészkedjek a színfalak mögé, ahová nem vezetnek az útikönyvek.

Élénken él az emlékezetemben, amikor egyszer eljutottam a malajziai Langkawi szigetére, ahol egy Osman nevű természetvédelmi őr mesélt nekem az ősei emlékéiről, elvezetett egy nemzeti parkba és megmutatta a csodás otthonát, de ahol azt is megmutatta, hogy mi fog történni velünk, ha nem vigyázunk a bolygónkra. Kietlen szeméthalmok

éktelenkedtek a tengerben és néhol olajfoltok tarkították a kék hullámokat. Akkor eszembe jutott egy apacs nő tanácsa, amit egy amerikai utam során egy indián rezervátumban mondott nekem, miszerint a „Földanya megbocsátó, de nem felejt”. Közben amolyan építő típusként létrehoztam az ország legnagyobb amatőr vitorlás versenysorozatát, benne az első zöld regattával, ahol kapcsolatba kerültem ennek a szép sportnak az árnyoldalaival is, az önmotogató luxussal, a természettel küzdelemben lévő, azt néha mégsem tisztelő magatartással.

Sokáig azt gondoltam, hogy ez lesz az életem, a jövőm, de amikor egyre többször láttam azt a sok problémát, amit a modern turizmus és a modern ember okozott, akkor elgondolkodtam, hogy vajon biztosan ezt szeretném-e csinálni 20 év múlva is? Úgy döntöttem, hogy nem, ezért egyre több tanulmányt olvastam a Föld állapotáról és egy felfedező magazin kiadójaként átgondoltam, és a magam módján újra terveztem és közben újra felfedeztem a saját jövőmet.

Első lépésként a családommal elköltöztem a fővárosból az agglomerációba, egy kis erdő mellé és elkezdtem egy ECOLIFE nevű új magazin alapjait lerakni, ami a Földdel való békésebb együttműködésről és a környezettudatos életmódról szól. Beolvastam a különböző trendkutatásokba, de valójában elsősorban nem azt mérlegettem, hogy ez mennyire lesz megtérülő, hanem hogy mennyire érzem hasznosnak a társadalom szempontjából és mennyire érzem hitelesnek és magamhoz illőnek.

Nem szeretnék álszent lenni, hiszen vállalkozóként gondolva a családom megélhetésére, azokból a bizonyos trendkutatásokból azt is kiolvastam, hogy az ökológiai megatrend erősödni fog a világban és a zöld üzlet hasznot is fog termelni. De az anyagi erők is energiák, amelyek szükségesek a fennmaradáshoz. Ezért belevágtam. Közben újra elkezdtem olvasni László professzor úr könyveit, tettem a dolgomat, próbáltam beilleszkedni a közösségbe, ahol újrakezdtük az életet, beszélgettem a szomszédokkal, kijártam az erdőbe, ahol gyermekeimmel örömmel fedeztük fel ezerszer is, hogy milyen gazdag és szép is a természet. Szerencsés voltam, mert egy Natura 2000-es természetvédelmi terület mellé költöztünk, de itt is beleütköztem az illegális szeméthalmok kedvet rontó világába, és ha először kelletlenül is, de a reggeli kocogásaim alkalmával elkezdtem apránként gyűjteni az eldobott műanyag és fém palackokat. Csak a magam „örömére” örökbe fogadtam egy nagy szeméthalmot és módszeresen ritkítottam a tájképet rondító látványt. 112

palackot számláltam a kezdetekkor és mára már csak 11-12 maradt. Jól éreztem magam, de mégis hiányérzetem volt. Itt lakunk, de mégsem vagyunk igazán otthon. Az emberek csak léteznek egymás mellett, este hazamennek a fővárosi munkahelyükről a szép házaikba, de valójában ügyet sem vetnek arra a környezetre, ahol élnek.

Érd, Fenyves-Parkvárosban lakom, a 13 millió éves szarmata és lajtai mészkővel borított Sós-kúti fennsík mellett, amely mészkő adta a Parlament, a Halászbástya, a Vigadó, az Opera és sok más híres középület anyagát. Elmentem az Érdi Magyar Földrajzi Múzeumba, ahol a Balázs Dénes nyomdokain haladó Kubassek János igazgató adott a kezembe olyan helytörténeti munkákat, amikből megismerhettem a lakóhelyem természeti és kulturális örökségét és látva a közönyösséget, elkezdtem szervezni egy kis helyi közösséget. Akkoriban jártam Taiwanon másodszer, ahol a helyi külügyminisztérium meghívásnak eleget téve egy tanulmányúton vettem részt, amin a vendéglátóm bemutatott, hogy mit tesznek a globális felmelegedés és az egyre emelkedő tengervíz által súlyosan érintett sziget megóvásáért. Több helyi kutatóintézetben is járva összegyűjtöttem a legjobb esettanulmányokat és hazatérve, egy Skóciában tanuló magyar egyetemi hallgatóval közösen kidolgoztunk egy helyi közösségi park és klímaközösség terveit. Felvettem a kapcsolatot a helyi önkormányzattal, a természetvédelmi hatóságokkal, a zöld civil szervezetekkel és most ott tartunk, hogy a helyi táj védelmére már rendeztünk két jótékonysági bált, kidolgoztuk egy közösségi egyesület alapszabályát, létrehoztunk egy polgári természetőr csapatot, akik lelkesen várják, hogy levizsgálhassanak, és szervezett őrrjáratokkal óvhatják a környezetüket. Már van egy jól bejáratott szomszédünne-pünk és szeptemberben szeretnénk megtartani az első ÖkoPark Zöld Családi Napot. És talán közben egy kicsit elkezdtük újra felfedezni önmagunkat és a közös jövőnket is. Utólag látva valahol tevőlegesen azt végezzük, amit professzor úr koherencia-elméletei is magyaráznak, jobban kapcsolatba kerültünk önmagunkkal, a környezetünkkel és a természettel. Nem vártunk az önkormányzatra, más civil szervezetekre, a kormányra, hanem az együttműködést keresve, bevonva valamennyi érdekeltet hozunk létre valamit, ami harmonikusabb és aktívabb életet tesz lehetővé az élőhelyünkön. Pedig mostanság épp nem a harmónia kiteljesedéséről szól a világ, hanem egyre mélyülő válságokról, kitaszítottagságról, embertelenségről, mégis úgy érzem, hogy a kaosz mélyén talán épp ezek a jelek segítenek nekünk megérteni,

hogyan az Univerzum domináns elve a törvény és nem a zűrzavar. Rend nélkül még az ember egyik legalapvetőbb öröme a játék sem élvezhető, hiszen ki mondaná, hogy jó lenne egy focimeccset nézni, úgy, hogy a pályán nincsenek partvonalak, nincs bírós és nincs gólvonal?

Végül engedjék meg, hogy arról is beszéljek, hogy ezek a személyes tapasztalataim minként is illeszkedhetnek be abba a nagy rendszerbe, amit a Budapest Klub alkotott. Ahogy említettem, már hosszú évek óta olvasom a professzor úr könyveit, több emlékezetes interjú is készítettem vele és igyekeztem megismerkedni a szervezet életével. Ott voltam sok előadásán, valamint a tavalyi év végi nagy konferencián, amit a legendás „Manifesto” aláírásának a huszadik évfordulója alkalmából szerveztek Budapesten. Láttam a sok országból érkező kis klubok vezetőit, beszélgettem velük és éreztem, hogy az óriási elméleti megalapozottság mellett a szervezet mégis keresi a helyét ebben a felgyorsult világban. Számos híres tiszteletbeli tag hagyta el az élők sorát és bár sok fantasztikus esemény és díj tarkítja a működését, mégis a szervezet vezetőinek gondolkodniuk kell a megújulásról, hogy eljuttassák egyre aktuálisabb üzenetüket egy szélesebb közönség felé. Emlékszem, hogy olvastam a megalakulás körülményeiről, amikor Aurelio Peccei, a Római Klub társalapítója beszélgetett László professzorral és megemlítette, hogy a Római Klub mellett meg kellene alapítani egy művészekből, kulturális nagyságokból álló másik szervezetet és így létrejött a Budapest Klub. László professzor munkásságának egyik alapelemként ismert kritikus, bifurkációs pont viszont minden jel szerint eljött, itt az ideje tehát, hogy egy ilyen szervezet is holisztikusabban építse fel a tagságát, megjelenjenek benne az üzleti döntéshozók, a gazdasági, akár az informatikai szakemberek és a pénz, a nagyívű támogatók, hogy energiát adjanak az átalakuláshoz.

Azért említem a gazdasági szereplőket, mert napi tapasztalatom, hogy nagyon sok nagy cég vezetője nem ismeri a valós helyzetet a világ állapotáról és bár egyre többen nyitottak egy tudatosabb élet irányába, mégis sokan a napi rutin miatt a régi vonalak mentén haladnak. Még mindig a növekedés és a rövidtávú célok vezérik őket és nem érzik, hogy a rendelkezésükre álló eszközökkel milyen hatalmas változásokat lehetne elérni.

Nagyon fontos, hogy egy új pragmatikus programmal érthetővé, alkalmazhatóvá tegyünk, hozzuk a mindennapi ember szintjére azokat az ismereteket, azt a tudást, amit László professzor

összegyűjtött és megalkotott az évek során. Továbbá elengedhetetlen egyre nagyobb hangsúlyt fektetni a folyamatos kommunikációra, a szemléletformálásra és a valós helyzet megértetésére. És ehhez média és a mai fiatalok számára is ismert emberek kellenek. A Budapest Klub egy új, népszerű program elindításával egy valódi *think tank*, egy új agytröszt lehet, ami bevonhatja és elérheti azt a kritikus tömeget, akik ebben a kritikus helyzetben valós változásokat indíthatnak el.

Szükség van tehát egy új programra, új emberekre és új erőforrásokra, de ne felejtjük el, hogy az harmónia, aminek az elérését célul tűztük ki a világban, mindenekelőtt magunkban kezdődik, és akkor létrejöhet az a koherencia és transzperszonális tudatosság, ami összeköti mindannyiunkat az Univerzum törvényeivel és Önmagunkkal. És akkor a nagy reneszánsz mester szavaival élve magunk is egy szép röptű fénymadárként szárnyalhatunk egy fenntarthatóbb, békésebb és együttműködőbb jövő felé. Tudva, hogy ha egyszer megtaláljuk önmagunkat, akkor már seholy sem veszhetünk el.

Köszönöm a figyelmüket!

Palkó Zsolt ügyvezető igazgató Ecolife Magazin